

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF GRUNDTVIGS DAGBØGER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 20.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig01val-shoot-idm140411867898384/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Grundtvigs Dagbøger

Jeg er nær ved at fælde Taarer over Digterens fortvivlede Udtryk. Jeg kunde gjerne sige — ikke, hvem Frederik havde forelsket sig i, thi det har han hidtil ei gjort, — hvis Favntag den Nær misundte en af sine Kammerader; men den arme Pige, som ikke havde mindste Deel i alt dette, bør ikke nævnes. —

I September 1800 forlod Frederik med et meget rosende Testimonium Aarhus. — I Oktbr. samme Aar examineredes han af Professorerne. — Han blev erklæret *laudabilis præ cæteris* i Latinen, og *Laudabilis* i de øvrige Sprog og Videnskaber undtagen Ebraisk, hvor han blev anset som *haud illaudabilis*, og Jeg troer, *haud* kunde gjerne været borte. Frederik var en Stymper i Jødelærsning, uagtet Krarup — der ei var nogen Kastekjæp i Herrens Tungemaal, havde gjort sin Flid med ham. —

Førend Jeg gaar videre, vil Jeg kaste et Blik tilbage paa Frederiks Afskeed fra Aarhus, og tilstaaer han, at Konrektorens mundtlige var ham mange Prosent kjærere og nyttigere end Rektors skrivelige. — Hvem der saae hans Øie glindse af Taarer, medens han i de stærkeste Udtryk mindede sin bortreisende Discipel om, hvad hans Pligter og hans Vel fordrede af ham; — Hvem der hørte ham advare mod de Kongens og Lasterens Hovedstads Fristelser, han saa ofte med de mest levende Farver havde malet, han maatte antage Stougaard for, hvad han er: sine Disciplers opdragende Fader mere end stræng Lærer. — Og den, som stod for ham, som var Gjenstanden nu for hans Rørelse og kjærlige Formaninger som før for hans Undervisning, han maatte være slettere, end man i den Alder — uden stor Møie — kan være, dersom han ei rødmede ved Tanken om at have miskjendt den ædle Mand, og stundum gjort, hvad der stod i hans lille Magt, til at sære ham, dersom der ikke i hans Sjel lagdes varig Grundvold til varm Høiagtelse og uskrømt Ærbødighed for den Mand, der ligesom forlængede sin veiledende Haand for endnu at gavne paa hin Side sin Kreds, dersom han ikke fyldtes af det ivrige Forsæt, at vorde god og dærlig, og ei skulde en saadan Mands Haab og Ønsker, der kun havde reent Menneskekjærlighed til Grund, og Discipelens sande Vel til Formaal. — Nei, ædle Stougaard! saa slet var Frederik ei, ofte har Mindet om Dig gjort ham stærk mod Fristelser, ofte har det kaldet ham tilbage paa Dydens Vei, naar han stundum — desværre — havde skeiet ud fra den.

Nu var da Frederik Student.

Det første halve Aar — undtagen en Maaned, han var hos sin Fader og Broder Otto, Præst i Torkilstrup paa Falster, — op-